

Arrest

nr. 206 597 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juni 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van 6 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekers en van advocaat I. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2016 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 14 februari 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk.

Op 6 juni 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 14 februari 2017 ongegrond. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.09.2016 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*K., N. (R.R.: [...])
Geboren te F. op [...]1965
+ partner: S., R. (R.R.: [...])
Geboren te S. op [...]1972
+ minderjarig kind: S., E.; °[...]2001
Nationaliteit: Kosovo
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14.02.2017, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor K., N. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 30.05.2017 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Op 6 juni 2017 nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

*“De heer
naam : K.
voornaam : N.
geboortedatum : [...]1965
geboorteplaats : F.
nationaliteit : Kosovo*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.”

Op 6 juni 2017 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en het minderjarig kind. Deze beslissing vormt de derde bestreden beslissing.

Deze is gemotiveerd als volgt:

*“Mevrouw,
naam : S.
voornaam : R.
geboortedatum : [...]1972
geboorteplaats : S.
nationaliteit : Kosovo
+
S., E., ° [...]2001*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokken is niet in het bezit van geldig paspoort en/of visum.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij menen dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

*“1.
Verzoekers deden op 12.09.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.*

De heer K.N. kampt met een depressie met suïcidale neigingen. Bovendien lijdt hij aan het posttraumatisch-stresssyndroom met psychopathische elementen.

De aanvraag werd eerst ontvankelijk verklaard, doch ongegrond op 06.06.2017.

Het betreft de bestreden beslissing.

2.

De heer K.N. heeft een uitgebreide medische geschiedenis, hij heeft een ernstige depressie en lijdt aan het posttraumatisch-stresssyndroom. Hiervoor is een medische behandeling en opvolging in België vereist.

Het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt als voorwaarde in paragraaf 1: "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

De bestreden beslissing houdt een reëel risico in voor verzoekers leven of fysieke integriteit. De heer K.N. heeft nood aan adequate behandeling en medische opvolging.

In casus is er wel degelijk een reële kans op onmenselijke of vernederende behandeling zoals omschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Voor de heer K.N. is het noodzakelijk dat hij in België blijft voor observatie en verdere medische behandeling, zijn gezondheidstoestand is instabiel. In Kosovo is er tevens geen gelijkaardige behandeling verkrijgbaar.

De motivering voldoet dus echter niet om de afwijzing van een aanvraag overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet te motiveren.

3.

Bovendien geeft de bestreden beslissing blijk van een ernstige tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht van de Belgische Staat die het dossier onvoldoende onderzoekt, terwijl zij er krachtens dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur toch toe gehouden zou moeten zijn alle relevante factoren en omstandigheden af te wegen. De Belgische Staat baseert zich op informatie die niet zomaar zonder meer voor waar aangenomen kan worden, en weigert zij om de nodige kritische noten bij het verslag te plaatsen.

Ook schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, daar dit vereist dat de administratieve overheid niet onredelijk mag handelen bij het opstarten van de besluitvorming, het aanleggen van een volledig dossier, het verzamelen van alle relevante gegevens, het interpreteren van min of meer vage door rechtsregels gestelde feitelijke voorwaarden en het inwinnen van deskundige adviezen.

Het gebruik van de voorliggende gegevens in dit dossier toont duidelijk aan dat de informatie alleen maar wordt aangewend teneinde een negatief advies te kunnen staven, zonder dat er op objectieve manier met de informatie omgesprongen wordt.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, die wordt aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, blijkt dat verzoekers nalaten aan te tonen dat in de eerste

bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen, noch dat de motieven waarop de beslissing steunt, die in hoofdzaak zijn opgenomen in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, niet draagkrachtig zouden zijn. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissing in deze zin niet formeel zou zijn gemotiveerd of dat niet is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekers een feitelijke uiteenzetting geven waarbij zij elementen herhalen die zij reeds in hun aanvraag van 12 september 2016 hebben opgeworpen. Zij menen dat verzoeker nood heeft aan een adequate behandeling en medische opvolging, en dat in casu wel degelijk een reële kans is op onmenselijke of vernederende behandeling zoals omschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat in Kosovo geen gelijkaardige behandeling voorhanden is.

Waar zij de schending aanvoeren van de zorgvuldigheidsplicht betogen verzoekers dat de gemachtigde ertoe gehouden is alle relevante factoren en omstandigheden af te wegen. Zij menen tevens dat hij zich baseert op informatie die niet zomaar zonder meer voor waar aangenomen kan worden en weigert om de nodige kritische noten bij het verslag van de arts-adviseur te plaatsen. Er blijkt dat de gemachtigde in casu alle pertinente gegevens heeft onderzocht die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De gemachtigde heeft immers een beroep gedaan op een arts-adviseur om een standpunt in te nemen omtrent de gezondheidstoestand van verzoeker en heeft op basis van de conclusies van deze arts de eerste bestreden beslissing genomen. De door verzoekers aangehaalde elementen met betrekking tot de medische toestand van verzoeker werden onderzocht, maar niet gevolgd. Uit het medische advies van de arts-adviseur blijkt dat deze de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen in Kosovo is nagegaan. Zij is tot het besluit gekomen dat de majeure depressie met psychotische problemen en een lichte mentale retardatie, hoewel ernstig, geen risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker en er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Kosovo gezien de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo. De Raad stelt vast dat verzoekers helemaal niet ingaan op de concrete motieven omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen. Zij zetten niet uiteen met welke factoren en omstandigheden geen rekening werd gehouden. Evenmin duiden zij aan welke informatie zij in concreto bedoelen of welke "kritische noten" de gemachtigde dan wel had moeten plaatsen bij het advies van de arts-adviseur. Bovendien gaan verzoekers eraan voorbij dat het uitdrukkelijk de taak is van de arts-adviseur, en niet van de gemachtigde, om op grond van artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet de beoordeling te maken van het risico voor het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekers zich beperken tot het aangeven dat zij het niet eens zijn met de motieven van de arts-adviseur en van de gemachtigde, maar dat zij zich geen enkele moeite getroosten om op concrete wijze toe te lichten waarom, zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan. Ter zitting gaat de raadvrouw wel over tot een concreet betoog, dit vindt echter geen enkele steun in het verzoekschrift.

Een schending van de algemene beginselen van behoorlijke bestuur, meer in bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, de redelijkheidspflicht en het principe van proportionaliteit wordt niet aangetoond. Evenmin tonen verzoekers aan dat er sprake zou zijn van een manifeste appreciatiefout.

Het eerste middel is ongegrond.

In hun tweede middel gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, voeren verzoekers een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting:

"Dat verzoekers bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekers na een verblijf van enige tijd, waarvan zij een deel in legaal verblijf hebben doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Dat verzoekers namelijk tot 06.06.2017 in het bezit zijn geweest van een attest van immatriculatie, op grond van hun aanvraag 9ter die ontvankelijk bevonden werd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar stelt dat een A.I. geen verblijfsdocument is, maar dat een dergelijk document toch aan verzoekers de mogelijkheid geboden hebben om legaal op het grondgebied te verblijven en zich hier gedurende al die tijd te vestigen en te integreren.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verzoekers menen dat de bestreden bevelen niet stroken met de redelijkheid en de proportionaliteit om hen na een verblijf van enige tijd nu te bevelen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Zij zetten uiteen dat zij tot 6 juni 2017 in het bezit zijn geweest van een attest van immatriculatie hetgeen hen de mogelijkheid heeft geboden om legaal op het grondgebied te verblijven en zich hier gedurende al die tijd te vestigen en te integreren. Zij menen dat de bestreden bevelen met dit element op geen enkele manier rekening houden waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet in zijn zorgvuldigheidsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers de in de bestreden bevelen opgenomen motivering niet betwisten. De bestreden bevelen werden meer bepaald genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert hierbij dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en/of visum. Verzoekers tonen met hun betoog dat zij in afwachting van een beslissing gedurende korte tijd een attest van immatriculatie hebben gekregen niet aan op grond waarvan zij menen dat de door de gemachtigde gemaakte vaststelling overeenkomstig van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet reeds zou volstaan om de bestreden bevelen te schragen. Het feit dat verzoekers gedurende het onderzoek van hun aanvraag legaal verbleven, houdt niet in dat eens men die medische regularisatieaanvraag op wettige wijze ongegrond heeft verklaard, niet zou kunnen overgaan tot de vaststelling dat verzoekers onwettig verblijven omdat zij niet in het bezit zijn van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES